

Десь у чудовому краю, де збереглися давні традиції та й досі жива праслов'янська культура, у лісових озерах мешкають небезпечні істоти: русалки і мавки. Озера ці, як ви вже здогадалися, незвичайні. Річ у тім, що вони є своєрідною брамою, що поєднує наш світ і світ потойбіччя. Раз на чотири роки в Русалчин тиждень виходять із води мавки і полюють на людей, вважаючи, що в них брудні душі. Ці чарівні істоти колись були звичайними гарними дівчатами. Вони втопилися через нещасне кохання і тепер, перетворившись на таких самих підступних

створінь, як і русалки, заманюють смертних у хащі лісу і топлять їх в озерах, де русалки наповнюють безодню життєвою енергією людей, якою вони живляться протягом чотирьох років. Русалки — демонічні істоти, які є справжніми господарками озера. Вони, скориставшись відчаєм дівчат, перетворюють їх на мавок і керують ними, змусивши позбутися минулого. Нещасні дівчата зі свого минулого пам'ятають лише зраду і біль. Зате потойбіччя наділило їх магічним голосом, чарівною красою та здатністю навіювати марення.

— І коли вони тонуть в озері, це дуже надихає! — втрутилась третя. — Я уявляю, що це всі вони такі, як той, через кого я колись утопилася і стала мавкою.

Усі загомоніли, погоджуючись.

Наша героїня звернулася до однієї з мавок:

— А ти пам'ятаєш, чому ти це зробила? Ким ти була за життя?

— Я тільки пам'ятаю, що мені було дуже погано. І цього достатньо, щоб прагнути помсти. Таке наше призначення. І русалки нам наказують!

— Сестро, із тобою все гаразд? Ти якась дивна сьогодні, — спитала юна мавка.

— Усе добре. Ви маєте рацію, таке наше призначення. До того ж коротка ніч незабаром, — відповіла Мавка і пішла від усіх подалі.

Мала мавка проводила її поглядом, роззирилась і побачила у траві квітку. Вона зірвала її, покрутила в руці, не розуміючи, що відчуває, зітхнула і подалася в ліс.

Здаля за всім спостерігали три русалки.

Вони бачили, як сумна Мавка плететься вздовж берега озера.

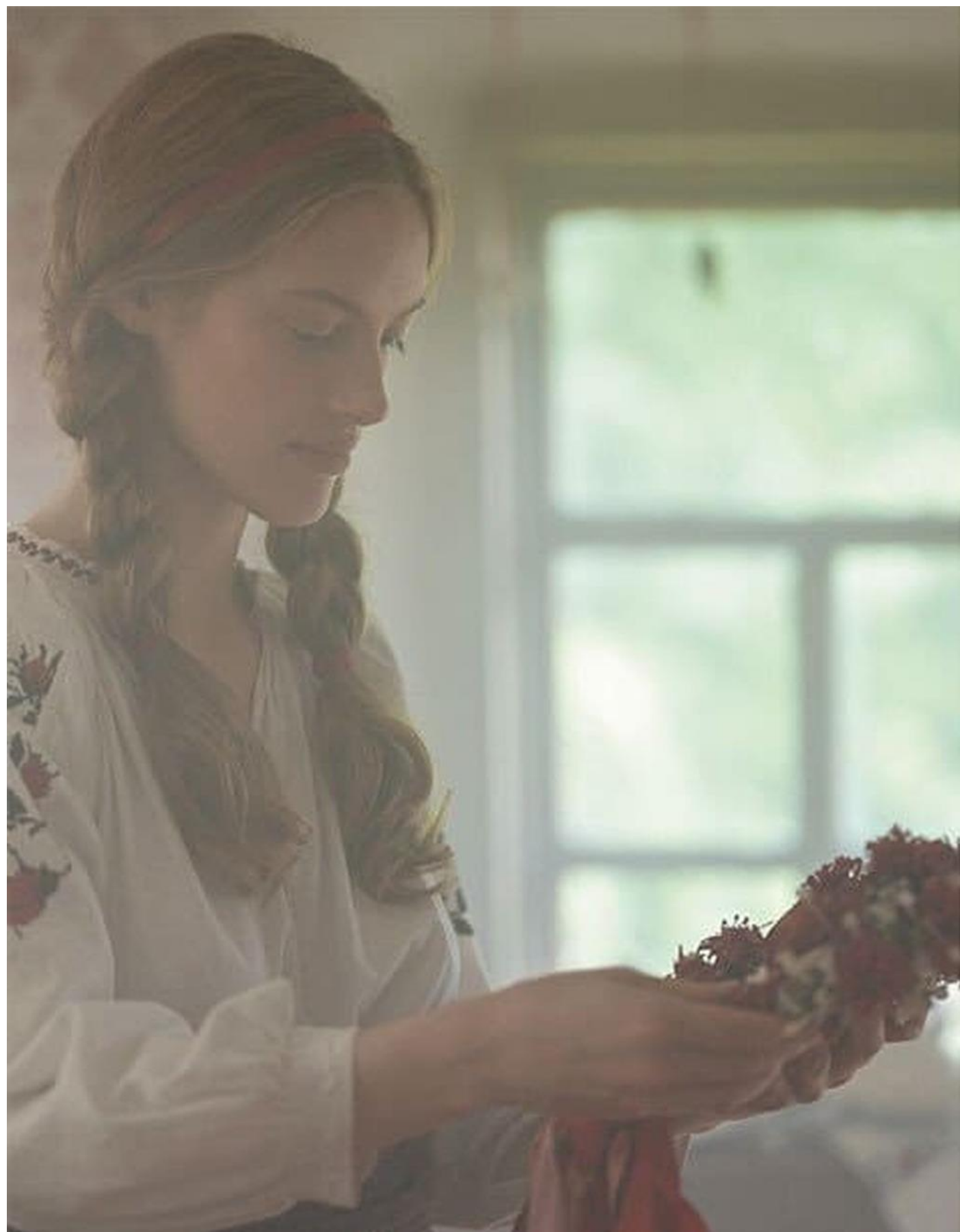
— Знову не привела брудну душу.

— Вона щось приховує.

— Треба дізнатися!

Русалки синхронно кивнули і попрямували до мавок.

перше побачення з коханим. Вони цілуються. Вечорниці, Рута танцює, сміється... Вона закохана і щаслива. І слідом печальні спогади: зрада коханого. На її очах він цілує іншу. Рута не може стримати сліз і тікає. Нещасна, скривджена, вона йде селом. Скидає з голови вінок, зриває прикрасу і кидає на землю біля колодязя. І нарешті, заплакана дівчина стоїть біля Темного озера.

З-під води на неї дивляться русалки і жестами кличуть до себе. Рута скидає одяг і заходить у воду...»

Мавка все згадала. У її житті був не тільки біль, було і щастя! Хто лишив її пам'яті? Хто скористався її відчаєм?!

Мавка впала, прошита кулею наскрізь.

Тома та Олесь застигли в шоці.

— Покидьох, — просичав Олесь і хотів утритись, але Тамара його зупинила: — Стій! У них зброя!

А що ж відбувалося далі?

Кирило наблизився до Мавки, оглянув її. Він побачив, що кровотеча зупинилася і рана почала загоюватися.

— Ого! Вона реально мавка!

Раптом Рута розплющила очі. Мисливці здригнулися.

Хтось почав неправильно хреститися, хтось матерився.

— Що за потвора така? — дивувався Кирило, нахилившись над Мавкою.

Рута спробувала піднятися, але Кирило буцнув її ногою, і вона знову впала.

— Лежати, я сказав!

— Залиш мене, — ледь чутно промовила Мавка.

— А то що, залоскочеш?

Мисливці розреготалися.

— Тепер ти моя здобич. Посаджу тебе в клітку й показуватиму в цирку. Зрозуміла?

Мавка поглянула на Кирила, з кожною миттю її очі все дужче розгоралися червоним вогнем.

— Я сказала, залиш мене-е-е-е!!!

Рута підхопилася, і Кирило відлетів убік. Обличчя Мавки набуло страшного демонічного виразу. Вона кинулася на мисливців, розкидавши їх, наче вони нічого не важили. Кирило прийшов до тями і почав намацувати гвинтівку.

